

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **lek. wet. S. Z.**,
obwinionego z art. 45 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza
weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1479 ze
zm.),
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 10 lipca 2019 r.,
zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego
na zarządzenie Przewodniczącego Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego
w [...] z dnia 23 maja 2019 r. o odmowie przyjęcia kasacji, sygn. akt KILW / [...],

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać
Krajowemu Sądowi Lekarsko-Weterynaryjnemu w [...] do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 20 marca 2019 r. pełnomocnik pokrzywdzonego S. O. wniósł
za pośrednictwem Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w [...] kasację
od orzeczenia tego Sądu z dnia 8 stycznia 2019 r., sygn. akt KILW / [...].
Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego zarządzeniem z dnia
18 kwietnia 2019 r. wezwał pokrzywdzonego do złożenia do akt sprawy dowodu
uiszczenia opłaty od kasacji. W odpowiedzi na to wezwanie w dniu 30 kwietnia
2019 r. dokonano wpłaty kwoty 450 złotych na konto Krajowej Izby Lekarsko-
Weterynaryjnej tytułem opłaty od kasacji (k. 26, t. IV). Zarządzeniem z dnia 23 maja
2019 r. Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego odmówił

przyjęcia kasacji wobec niewniesienia opłaty od kasacji, uzasadniając podjętą decyzję tym, że – niezależnie od uiszczenia opłaty kasacji po wezwaniu do uzupełnienia jej braku – autor kasacji nie dokonał stosownej wpłaty w momencie złożenia kasacji, tj. w dniu 20 marca 2019 r. (k. 24, t. IV).

Zażalenie na to zarządzenie wniósł pełnomocnik pokrzywdzonego, który podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania, tj. art. 120 § 2 k.p.k., polegające na odmowie przyjęcia kasacji, pomimo uzupełnienia braku polegającego na niezłożeniu należytej opłaty, ewentualnie naruszenia art. 120 § 1 k.p.k., przez zaniechanie wezwania do uzupełnienia braku kasacji w postaci niezłożenia należytej opłaty, a także zarzut obrazy art. 62 ust. 1 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko - weterynaryjnych w zw. z art. 527 § 1 i 5 k.p.k. w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2003 r. w sprawie wysokości opłaty od kasacji w sprawach karnych, przez błędne zastosowanie i przyjęcie, że kasacja wywiedziona od orzeczenia Krajowego Sądu Lekarsko – Weterynaryjnego podlega opłacie, podczas gdy brak jest przepisów, które – odpowiednio zastosowane – stanowiłyby podstawę ustalenia obowiązku wniesienia opłaty oraz jej wysokości.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów pełnomocnik pokrzywdzonego wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy Krajowemu Sądowi Lekarsko – Weterynaryjnemu do postępowania okołokasacyjnego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie jest zasadne w części, w której wskazuje się w nim na obrazę przez Przewodniczącego Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w [...] art. 120 § 1 k.p.k., stosowanego odpowiednio w związku z art. 62 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1479 ze zm.) w postępowaniu dyscyplinarnym uregulowanym wspomnianą ustawą.

Omówienie zasadności zarzutu podniesionego w zażaleniu wymaga jednak w pierwszej kolejności zajęcia stanowiska co do tego, że zastosowanie tych przepisów było w niniejszej sprawie niezbędne wobec występowania – wbrew temu,

co wskazuje pełnomocnik pokrzywdzonego – obowiązku uiszczenia opłaty od kasacji. Wprawdzie na tę powinność nie wskazuje wprost żadne z unormowań wyrażonych w ustawie o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (u.z.l.w.), jednak wynika ona z treści art. 527 § 1 k.p.k., stosowanego odpowiednio w niniejszej sprawie w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 u.z.l.w. W kontekście prawidłowości procedowania Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego należy też zaznaczyć, że opłata od kasacji, wywiedziona od orzeczenia Sądu dyscyplinarnego drugiej instancji, wynosi 750 złotych, zgodnie z § 1 ust. 2 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2003 r. w sprawie wysokości opłaty od kasacji w sprawach karnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 97, poz. 886). Takie stanowisko jest ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, dotyczącego postępowań dyscyplinarnych, w tym w sprawach lekarzy weterynarii (*zob. wyroki SN: z dnia 19 czerwca 2015 r., SDI 15/15, OSNSD 2015, poz. 87; z dnia 29 września 2015 r., SDI 40/15, OSNSD 2015, poz. 100*).

Przechodząc do głównych zagadnień, akcentowanych w rozpoznawanym zażaleniu, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 120 § 1 k.p.k., jeżeli pismo nie odpowiada wymaganiom formalnym, przewidzianym w art. 119 lub w przepisach szczególnych, a brak jest tego rodzaju, że pismo nie może otrzymać biegu, albo brak polega na niezłożeniu należytych opłat lub upoważnienia do podjęcia czynności procesowej, wzywa się osobę, od której pismo pochodzi, do usunięcia braku w terminie 7 dni. Z kolei art. 120 § 2 k.p.k. stanowi, że w razie uzupełnienia braku w terminie, pismo wywołuje skutki od dnia jego wniesienia.

Przyznać trzeba, że pełnomocnik pokrzywdzonego S. O. do dnia wniesienia kasacji nie wniósł opłaty sądowej, a zatem z oczywistych względów nie mógł dołączyć do nadzwyczajnego środka zaskarżenia dowodu jej uiszczenia. Jednak to właśnie nieuregulowanie wspomnianej opłaty stanowiło brak formalny, pierwotny względem braku dostrzeżonego przez Przewodniczącego Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego, wynikającego z literalnej treści art. 527 § 4 k.p.k., który wskazuje na obowiązek dołączenia do wnoszonej kasacji dowodu uiszczenia opłaty sądowej. Warto zaznaczyć, że w art. 120 § 1 k.p.k., wskazano wprost na brak polegający na niezłożeniu należytych opłat, nie zaś samego dowodu ich zapłaty.

Należało zatem wezwać stronę do uiszczenia samej opłaty od kasacji, co – w wypadku uzupełnienia tego braku – wiązałoby się z przekazaniem do Sądu drugiej instancji dowodu wpłaty. Stanowisko, zgodnie z którym brak formalny polegał jedynie na niedołączeniu dowodu uiszczenia opłaty przed lub najpóźniej w dniu wnoszenia kasacji, pomijało wspomniany pierwotny brak, a jednocześnie czyniło niemożliwym spełnienie wymogów formalnych przy wnoszeniu kasacji, zamykając drogę do wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia wbrew funkcji unormowania zawartego w art. 120 k.p.k. W konsekwencji doszło do rażącego naruszenia art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 u.z.l.w. Konieczne stało się zatem uchylene zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy Krajowemu Sądowi Lekarsko-Weterynaryjnemu w [...] do ponownego rozpoznania w postępowaniu okołokasacyjnym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

a